

at han udgiver hans Resultater paa Tysk, før de trykkes paa Dansk, samtidig med at vore hjemlige Tidsskrifter ikke en Gang nævner dem med et Ord. Lige saa snart som Hindhedes Bøger udkommer, gengives de i alt Fald i Uddrag ikke blot i tyske Tidsskrifter, men paa Fransk og Engelsk og som Regel altid med de mest rosende Ord. For at man ikke skal kunne sige, at jeg her paastaar noget, jeg ikke kan bevise, skal jeg nævne, at f. Eks. saa sent som den 5. December 1913 skriver det store „Münchener medicinische Wochenschrift“ om Hindhede paa Grundlag af hans sidste Arbejder følgende: „Hindhedes Arbejder fra det af den danske Regering for ham oprettede Laboratorium for Ernæringsfysiologi fortjener den mest indgaaende Opmærksomhed“. De kalder ham for en genial Autodidakt. Det er nemlig sandt, som Professor Henriques med en vis overlegen Haan om Hindhede en Gang sagde, at han kun var en lille Sygehuslæge, der kom her ind og vilde lære de vise, hvordan de Ting forholdt sig. Imidlertid tror jeg, at den danske Landbostand har en vis Respekt for de Folk, der gaar den Vej. De vil tænke bl. a. paa Fjord — det var for Resten Prof. Henriques' Angreb paa Fjord, der oprindeligt kaldte Hindhede frem —, han gik heller ikke ad den slagne Vej til videnskabelig Ros og Magt i vort Samfund. Han begyndte sin Omgangslærer paa Stadiø og var Friskolelærer i Aarhus, til han var 31 Aar gammel. Først da tog han Adgangseksamen til Polyteknisk Lærestanstalt, og der naaede han ved sin praktiske Viden og sin intime Kontakt med det arbejdende Folk videst frem af alle vore lærde paa det her omtalte Omraade. Hindhede behøver altsaa ikke at være bange for at blive kaldt for en ukendt Landsbydoktor, naar blot hans Arbejder kan staa for Kritik.

De, som følger en Smule med i Dr. Hindhedes Beretninger, vil vide, at det, som særlig har vakt Opmærksomhed i de sidste 2—3 Aar, er de Forsøg, han har gjort med Hensyn til Næringsindholdet i Kartofler og nu sidst i Brød. Hindhede har her i alle Tilfælde ifølge Vidnesbyrd af fremragende Videnskabsmænd i Udlandet virkelig naaet at godtgøre, at Kartofler og Brød ikke blot er fortrinlige Fødemidler, men at den gamle tyske Opfattelse, som vi har levet paa, efter Voit og Rubner, nemlig den, at der kræves et vist meget betydeligt Kvantum Æggehvite, særlig dyrisk Æggehvite, for at opretholde

Sundheden og Arbejdskraften, er ganske fejlagtig. Voit, som er den store Profet i saa Henseende, nævner, at et arbejdende Menneske nødvendigvis daglig maa have omtrent 120 g Æggehvite, deraf $\frac{1}{3}$ dyrisk Æggehvite, for at holde sig sund. Men Hindhede har faktisk godtgjort, at disse Tal er umaadeligt overdrevne. Jeg taler ikke om, at han har vist, at man kan leve og leve godt og arbejde kraftigt, som visse af hans Forsøgsobjekter har gjort det, paa Æggehvitemængder helt ned til 20 g. Han kræver ikke, at vi skal gaa der ned til, men han har i alt Fald godtgjort, at de Tal, vi har arvet fra Tyskland, er forkerte. Enhver af de ærede Medlemmer vil kunne sige sig selv, hvilken umaadelig nationaløkonomisk Betydning det har, at Befolkningen er klar over, at de dyre Æggehviteoffer, som findes i Kød, ingelunde har den Betydning og Nødvendighed for Sundheden eller Kraftens Opretholdelse, som man tidligere havde troet.

Nu kan jeg til Ære for min Stand sige, at har Hindhede mødt Vrangvillie og Tavshed fra den ledende Klike af Koryfæerne her inde paa Bjerget, har han til Gengæld vundet Anerkendelse hos de praktisk arbejdende Læger ude i Landet, altsaa netop hos den Slags Læger, som har gode Betingelser for at vurdere hans Arbejde. Jeg tænker her særlig paa Tuberkuloselægerne. De herrer ved alle, at den Tuberkulosebehandling, som vi her i Danmark har gennemført i første Række, ikke er den medikamentelle Behandling, men først og fremmest den hygiejniske Behandling med Sol og Luft og passende Ernæring. Lægerne paa vore Sanatorier har altsaa haft god Grund til netop at følge Spørgsmaalet om den bedst mulige og bedst sammensatte Kost med den største Opmærksomhed, og her er det unægtelig ejendommeligt at se, at vore fremragende Tuberkuloselæger støtter Hindhede. Overlægerne Bang, Strandgaard og Isager og Dr. Kjer-Petersen, som i sin Tid var Reservelæge hos Professor Saugmann, har alle stillet sig forstaaende og velvilligt overfor Dr. Hindhede. Jeg skal nævne for Dem, at Professor Bang er saa stærkt interesseret for Dr. Hindhedes Forsøg, at han i sin Tid paa sit Sanatorium gjorde Forsøg paa en af sine Patienter med meget æggehvitefattig Diæt for at se, om man alligevel kunde opnaa gode Fremskridt i Sundhedstilstanden. For at man ikke skal sige, at jeg anfører noget, der ikke er rigtigt, kan jeg citere Professor Bang, der i 1907 om denne Patient skri-